

Ha mort un home just

ÀLEX MASLLORENS

EL PERIÒDICO DE CATALUNYA, 13.03.08

Ha mort Cassià Maria (també dit Joan de nom de pila), un home just que ha sabut fer honor al seu cognom, Just. Un home bo que estimava l'església i el país; que patia per l'església i pel país. Que estimava els pobres i els disminuïts i que ha sabut ser al seu costat, no només amb bones paraules, sinó amb fets ben concrets. Ens ha deixat algú que sempre havia tingut clar que no s'ha fet l'home per a la llei, sinó la llei per a l'home.

El monjo benedictí que acaba de morir havia estat capaç, essent abat d'un monestir, de criticar la manca de valentia de la jerarquia eclesiàstica en algunes ocasions, com quan el Vaticà va recordar a les dones bosnianes violades per soldats enemics que no era lícit l'avortament: "Viuen a la lluna!", va clamar, i va afegir, dirigint-se als seus germans a l'episcopat: "El que heu de fer és transmetre'ls una paraula de confort; estimar-les, perquè han patit molt".

Així era, ben humà, Cassià Maria Just, l'abat de Montserrat que es va veure en el difícil tràngol d'haver de substituir el seu antecessor, Aureli Maria Escarré, que havia hagut de marxar a l'exili en plena dictadura per haver gosat criticar aquell règim nacionalsocialista al qual adulava, en aquells temps, la major part de la jerarquia catòlica espanyola i també catalana.

El pare abat va defensar els drets humans d'una manera també ben pràctica. No era un home de grans discursos, ans al contrari: pocs mots i

poques lliçons teòriques. Ell simplement actuava. Es va apuntar de seguida a la proposta que li van fer alguns amics (Sagristà, Vivas, Domingo, Garcia Vilaseca, Bigordà, Botam...) en el pitjor moment de la pitjor crisi econòmica de la democràcia, quan milers de persones anònimes passaven cada dia a engruixir les llargues llistes d'aturats de l'INEM, i moltes acabaven perdent també el pis, i a vegades el seny i fins i tot la família... I van fundar Acció Solidària contra l'Atur, una entitat exemplar i innovadora de la qual l'abat de Montserrat va acceptar de ser-ne el president.

També alguns anys més tard, es va posar al capdavant de la Fundació Cassià Just, per a la integració sociolaboral de persones amb intel·ligència límit o disminuïdes que no podien trobar feina per altres vies. Era un home que combinava l'acció amb la contemplació. Tan de bo que algun dia els responsables de la seva església li fessin una mica més de cas. Així ho explicava ell mateix: "Somio amb una Església que tingués una nova Pentecosta... més carismàtica, més participativa, no agressiva, sinó més aviat agraïda per les coses positives, per allò que fan els nostres contemporanis, més que no pas angoixada per les seves incoherències i disbarats".

Amén.